

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
18 У 18658/2018
Дана 26.05.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Зорице Китановић, председника већа, Елене Петровић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Јасмином Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ... број ..., чији су пуномоћници Дејан Вуковић и Александра Ћалић-Бошковић, обоје адвокати из Београда, у Вуковић и Партнери а.о.д., Улица Теодора Драјзера број 34, против туженог органа Управног одбора Адвокатске коморе Србије, Београд, Улица Дечанска број 13, ради поништаја решења број 601/2018 од 11.07.2018. године, у правној ствари ослобађања од плаћања дела трошкова за упис у Именик адвоката, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбија се као неоснована жалба АА, дипломираног правника из ..., изјављена против одлуке Управног одбора Адвокатске коморе Београда број 282/18 од 15.01.2018. године и првостепена одлука потврђује. Наведеном првостепеном одлуком, одбијен је захтев АА за ослобађање од плаћања дела трошкова уписа у Именик адвоката у износу од 3.500 еура, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије, с обзиром да не испуњава услове за делимично ослобађање трошкова уписа у Именик адвоката АК Београда утврђене одлуком Управног одбора бр. 2394-1-7/2016 од 18.05.2016. године о мерилима и критеријумима за делимично ослобађање од трошкова уписа у Именик адвоката АК Београда кандидата из реда адвокатских приправника.

Тужбом поднетом Управном суду преко пуномоћника, дана 10.10.2018. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због битних повреда одредаба поступка, погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због прекорачења граница законског овлашћења. Тужилац је указао да се незаконитост побијаног акта огледа пре свега у томе што

приликом његовог доношења нису правилно примењене одредбе Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, Закона о адвокатури, Статута Адвокатске коморе Србије, Статута Адвокатске коморе Београда, као и одредбе Закона о забрани дискриминације, Закона о Уставном суду и Одлуке Уставног суда Србије број I Уо 684/2012 ("Сл. гласник РС", бр.54/2014). Цитирајући садржину поменуте Одлуке Уставног суда Србије, тужилац појашњава да уплата трошкова уписа у Именик адвоката, иако није услов за бављење адвокатуром, већ је услов за полагање адвокатске заклетве, ипак постаје дефакто услов за бављење адвокатуром, те да Адвокатска комора Србије и приликом уређивања висине трошкова уписа у Именик адвоката, као повереног овлашћења, има обавезу да то питање уреди на општи и јасан начин, а у функцији једнакости пред законом свих који се налазе у истој правној ситуацији. Даље, тужилац упућује да непримереност висине уписнине постаје услов који у суштини води онемогућавању лица која желе да се баве адвокатуром, а испуњавају све друге услове за упис у Именик адвоката, односно чини им та радна места недоступним због висине трошкова који су енормно одређени и постаје ограничавајући услов са становишта доступности сваког радног места под једнаким условима и забраном дискриминације по основу имовинског стања. Након изнетог, изводи закључак да члан 14. Одлуке Адвокатске коморе Србије број 476-4/2014 од 22.06.2014. године, којом је предвиђен износ уписнине у износу од 4.000,00 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате, представља дискриминаторску одлуку, јер предвиђа висину уписнине на незаконит и неуставан начин. Тужилац се позива и на одредбе Закона о адвокатури, из којих сматра да произлази да трошкови уписа у Именик адвоката, односно уписнина, могу представљати само стварне трошкове уписа у Именик и по својој природи нису намењени за финансирање других делатности Адвокатске коморе, за разлику од чланарине и других средстава стечених у складу са законом, и додаје да се одлуке о ослобађању плаћања дела уписнине у Именик, које назива очигледно неуставним и дискриминаторским, не могу применити јер нису у складу са Уставом и Законом, позивајући се на Уставом утврђену хијерархију домаћих правних аката. Аргументујући своје наводе о повреди правила поступка од стране туженог органа, тужилац указује да првостепени орган није донео решење у складу са чланом 141. Закона о општем управном поступку, односно да образложење наведеног решења не садржи све елементе прописане чланом 141. став 1. Закона, да орган није правилно, истинито и потпуно утврдио све чињенице и околности које су од значаја за законито и правилно поступање у управној ствари, те да није уопште спровео савесну и брижљиву оцену сваког доказа посебно и свих доказа заједно, са ког разлога је уложио жалбу на првостепени акт, о којој је тужени, као другостепени орган, одлучио са паушалним оценама да су жалбени наводи неосновани, указујући да оспорена одлука садржи све делове који су Законом о општем управном поступку прописани. Тужилац указује и да другостепени орган, уместо да констатује да је првостепени орган пропустио да изрази одговарајуће решење, да усвоји жалбу и врати предмет првостепеном органу на поновно одлучивање, чини оно што је првостепени орган пропустио - утврђује чињенично стање а затим одбија жалбу и потврђује првостепено решење, те наглашава да такво поступање очигледно није у складу са процесним одредбама Закона о општем управном поступку које се односе на поступање другостепеног органа по жалби. Са ових и других разлога детаљно изнетих у тужби, тужилац је предложио да суд након што усвоји тужбени захтев, поништи оспорено решење и врати предмет на поновно одлучивање, као и да обавезе туженог да му накнади трошкове за састав тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката увећане за

износ ПДВ-а, у укупном износу од 10.800,00 динара, као и трошкове судских такси на тужбу и одлуку, по одмерању суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списе предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета ове правне ствари и разлога образложења оспореног решења, произлази да је тужилац, као дипломирани правник, положио правосудни испит дана 30.06.2016. године, те да је поднео захтев за упис у Именик адвоката Адвокатске коморе Београда дана 01.11.2016. године, са доказима о испуњавању услова и молбом за умањење накнаде за упис, да је ту молбу допунио дана 09.02.2017. године, да је првостепеном одлуком Управног одбора Адвокатске коморе Београда број 282/18 од 15.01.2018. године одбијен његов захтев за ослобађање од плаћања дела трошкова уписа у Именик адвоката у висини од 3.500,00 еура, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате, из разлога што не испуњава услове прописане одлукама Адвокатске коморе Србије и Адвокатске коморе Београда за ослобађање од плаћања дела трошкова уписа, с обзиром да се не уписује у Именик адвоката из реда адвокатских приправника и да је након престанка статуса адвокатског приправника засновао радни однос код другог послодавца и остваривао права по том основу. У поступку по жалби, разматрајући жалбу и ожалбену одлуку, тужени орган је утврдио да је у захтеву за упис у Именик адвоката, тужилац навео да је адвокатско-приправничку вежбу обављао код адвоката ББ у трајању од 1 године, 2 месеца и 7 дана у периоду од 03.10.2005. године до 10.12.2006. године, што је доказано Потврдом број 3497/2015 од 21.07.2015. године, издатом од стране Адвокатске коморе Београда, као и Решењем о упису у Именик адвокатских приправника-волонтера Адвокатске коморе Београда број 2874/05 од 03.10.2005. године и Решењем о брисању из Именика адвокатских приправника-волонтера Адвокатске коморе Београда, са даном 10.12.2006. године, број 920/09 од 24.03.2009. године, а накнадно је доставио своју легитимацију у својству адвокатског приправника-волонтера на вежби код адвоката ВВ, са датумом издавања 28.02.2008. године, као и потврду именованог адвоката од 09.11.2015. године, у којој се наводи да је тужилац обављао приправничку вежбу као волонтер у периоду од 21.12.2007. године до 30.04.2010. године, али без решења, односно потврде из службене евиденције Адвокатске коморе Београда да је донета одлука о његовом поновном упису у Именик адвокатских приправника-волонтера. Према подацима из Уверења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 27.10.2016. године, тужилац је био пријављен на здравствено и пензијско осигурање у периоду од 15.10.2009. године до 31.01.2016. године, по основу радног односа у привредном друштву, што је исти објаснио наводима да је овај радни однос засновао искључиво да би био пријављен на осигурање, те да се радило о фактичком радном односу, али да није стварно радио и да је сам себи уплаћивао доприносе. Имајући у виду утврђено чињенично стање, тужени орган је детаљно ценећи све доказе у списима дао одговоре на сваки од појединачних навода жалбе након чега је жалбу одбио. Наведено имајући у виду чињенице да је подносилац жалбе, био уписан у Именик адвокатских

приправника-волонтера Адвокатске коморе Београда током 1 године, 2 месеца и 7 дана, да му је адвокатско-приправничка вежба престала на лични захтев 10.12.2006. године, да је према потврди адвоката ВВ код њега обављао приправничку вежбу као волонтер у периоду од 27.12.2007. године до 30.04.2010. године, али да у списима приправничког досијеа за АА не постоји решење о поновном упису у Именик адвокатских приправника-волонтера Адвокатске коморе Београда, нити решење о брисању из тог именика, као и да има уписан стаж осигурања у Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, односно да је био запослен у периоду од 15.10.2009. године до 31.01.2016. године. Са наведених разлога, Управни одбор Адвокатске коморе Србије као надлежни другостепени орган нашао је да је жалба неоснована, зато што је захтев за упис и за ослобађање од дела трошкова уписа у Именик адвоката поднет по протеклу 9 година 10 месеци и 26 дана од дана брисања из Именика адвокатских приправника-волонтера Адвокатске коморе Београда, и због тога што подносилац захтева није био уписан у овај именик најмање 2 године, већ је засновао радни однос код другог послодавца по престанку адвокатско-приправничке вежбе и исписан на лични захтев из Именика адвокатских приправника-волонтера Адвокатске коморе Београда. При томе, потврда адвоката ВВ, као доказ да је у периоду од 27.12.2007. године до 30.04.2010. године тужилац обављао као волонтер приправничку вежбу у његовој адвокатској канцеларији, није узета у разматрање, с обзиром да не постоје докази да је у наведеном периоду био уписан у Именик адвокатских приправника-волонтера Адвокатске коморе Београда, а како је према одредби члана 65. став 4. Закона о адвокатури Именик адвокатских приправника јавна књига, а исправе-потврде које се издају на основу података из службене евиденције јавне исправе, тужени орган је као доказ о дужини адвокатско-приправничке вежбе прихватио потврду Адвокатске коморе Београда број 3497/2015 о периоду у коме је АА био уписан у Именик адвокатских приправника за период од 03.10.2005. године до 10.12.2006. године. Применом одредбе члана 65. Закона о адвокатури, члана 170. Закона о општем управном поступку, члана 9. и члана 33. Статута Адвокатске коморе Србије, те Препоруке Управног одбора Адвокатске коморе Србије број 476-4.1/2014 од 22.06.2014. године и члана 2. Одлуке Управног одбора Адвокатске коморе Београда број 2394-1-7/2016 од 18.05.2016. године, одлучио је као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 65. став 1. Закона о адвокатури ("Службени гласник РС", бр. 31/2011, 24/2012) прописано је да Адвокатска комора Србије и адвокатске коморе у њеном саставу имају следећа јавна овлашћења: одређивање висине трошкова уписа у именик адвоката (тачка 14.).

Одредбама Одлуке број 476-4/2014 и Препоруке број 476-4.1/2014, обе од 22.06.2014. године, Управни одбор Адвокатске коморе Србије утврдио је висину трошкова уписа у Именик адвоката, Именик заједничких адвокатских канцеларија и Именик адвокатских ортачких друштава и препоручио свим адвокатским коморама у саставу Адвокатске коморе Србије, укључујући и Адвокатску комору Београда, да одреде услове и у складу са њима донесу појединачне одлуке о ослобађању од плаћања дела трошкова за упис у Именик адвоката кандидата из реда адвокатских приправника.

Одредбама Одлуке Управног одбора Адвокатске коморе Београда о мерилима и критеријумима за делимично ослобађање од трошкова уписа у Именик адвоката кандидата из реда адвокатских приправника број 2394-1-7/2016 од 18.05.2016. године, прописано је да кандидат који подноси захтев за упис у Именик адвоката из реда адвокатских приправника може бити ослобођен плаћања дела трошкова уписа у износу до 3.500,00 еура у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке

Србије на дан уплате и поднети захтев за делимично ослобађање трошкова уписа истовремено са захтевом за упис, под следећим условима: да је био уписан у Именик адвокатских приправника у трајању од најмање 2 године, да захтев поднесе најкасније у року од 1 године по престанку приправничке вежбе, да је измирио све доспеле обавезе према Адвокатској комори у којој је обављао приправничку вежбу, да за време трајања приправничке вежбе, као и након престанка статуса адвокатског приправника није засновао радни однос, о чему је дужан поднети доказе.

Одредбама члана 9. Статута Адвокатске коморе Србије прописано је да Адвокатске коморе у саставу Адвокатске коморе Србије одлучују о упису у именике и брисању из Именика адвоката, а одредбом члана 33. став 1. тачка 16. Статута утврђена је надлежност Управног одбора Адвокатске коморе Србије за одлучивање у другом степену.

Одредбом члана 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, прописано је да другостепени орган одбија жалбу ако нађе да је првостепени орган правилно спровео поступак и да је побијано решење законито и правилно.

Код оваквог чињеничног стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о адвокатури, Статута Адвокатске коморе Србије, Одлуке Управног одбора Адвокатске коморе Београда и Препоруке Управног одбора Адвокатске коморе Србије, правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је на основу одредбе члана 65. Закона о адвокатури, члана 9. и члана 33. Статута Адвокатске коморе Србије, Препоруке Управног одбора Адвокатске коморе Србије број 476-4.1/2014 од 22.06.2014. године те члана 2. Одлуке Управног одбора Адвокатске коморе Београда број 2394-1-7/2016 од 18.05.2016. године, одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену одлуку Адвокатске коморе Београда. Ово стога, јер је орган увидом у Именик адвокатских приправника-волонтера Адвокатске коморе Београда, службену евиденцију Адвокатске коморе Србије и потврду Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 27.10.2016. године, утврдио да тужилац није био адвокатски приправник у време подношења захтева за упис у именик адвоката и молбе за ослобађање од плаћања дела трошкова уписа, већ је наведени захтев поднео 9 година након престанка статуса адвокатског приправника, те утврдио да није био уписан у Именик адвокатских приправника/Именик адвокатских приправника-волонтера у трајању од најмање 2 године, као и да је био запослен код другог послодавца након престанка статуса адвокатског приправника, из којих разлога је правилно оцењено да он не испуњава прописане услове за ослобађање од дела трошкова уписа у именик адвоката. Испитујући законитост оспореног решења са аспекта примене процесних правила, суд је оценио да је тужени орган као надлежни другостепени орган, одлучујући у границама законом датих овлашћења донео оспорено решење дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд, а из којих, на основу правилно и потпуног утврђеног чињеничног стања, као неспорно произлази да тужилац не испуњава услове за ослобађање дела трошкова уписа у именик адвоката. При одлучивању правилно је применио одредбе члана 170. Закона о општем управном поступку, који се као процесни закон примењује на материјалноправне прописе којима је конкретна управно правна област уређена, па како је Управни одбор Адвокатске коморе Србије орган овлашћен да донесе одлуку по жалби у другостепеном поступку, то је исту и по налажењу овог суда донео у складу са важећим одредбама процесног и материјалног права.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да да трошкови уписа у Именик адвоката могу представљати само стварне трошкове уписа у Именик адвоката и да по својој природи исти нису намењени за финансирање других делатности Адвокатске коморе, као и наводе да Одлука Адвокатске коморе Србије, којом је предвиђен износ уписнине у износу од 4.000,00 евра, представља дискриминаторску одлуку, јер предвиђа висину уписнине на незаконит и неуставан начин, али налази да исти нису од утицаја на другачију одлуку суда. Наиме, без значаја су сви појединачни наводи тужбе којима се анализира поменута одлука те оспорава њена уставност и законитост и указује на њен дискриминаторски карактер, имајући у виду да је неспорно утврђено да тужилац није испунио формалне услове за ослобађање од плаћања дела трошкова уписа у Именик адвоката, при чему вођење поступка по каквој иницијативи којом се испитује уставност и законитост поменуте Одлуке Адвокатске коморе Србије о висини уписнине, односно евентуално постојање дискриминације по основу имовинског стања свих дипломираних правника са положеним правосудним испитом, у својству кандидата за упис у Именик адвоката, у односу на кандидате из реда адвокатских приправника, није у надлежности Управног суда.

Са изложеног, како оспореним решењем закон није повређен на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је применом одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са члановима 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС", бр. 72/11...18/20), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 26.05.2022. године, 18 У 18658/18

Записничар
Јасмина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Зорица Китановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ